

Dziwne i przerażające przypadki masowej hysterii w historii

22 marca 2022

Masowa histeria to termin używany do opisanie sytuacji, w której objawy fizyczne lub psychiczne pojawiają się masowo, szybko rozprzestrzeniając się na społeczności, a czasem na całe miasta i kraje. Podczas epidemii ludzie mogą doświadczać niekontrolowanego śmiechu, omdlenia, drgawek, zawrotów głowy, osłabienia mięśni lub innych objawów, które nie mają fizycznej przyczyny. Przypadki hysterii od wieków odnotowywane są na całym świecie i dostarczają fascynującego wglądu w złożoną naturę ludzkiej psychiki.

Termin „histeria” pochodzi od greckiego słowa „hystera”, oznaczającego „łono” i jest zwykle przypisywany starożytnemu greckiemu lekarzowi Hipokratesowi. Jednak związek z macicą sięga starożytnego egipskiego papiirusu Kahun (1900 p.n.e.), w którym przyczyną zaburzeń histerycznych jest spontaniczny ruch macicy do różnych miejsc w ciele kobiety.

W średniowieczu zostało to zastąpione wiarą w czary, opętanie przez demony lub szaleństwo jako przyczynę. Chociaż przypadki masowej hysterii nadal wprawiają środowisko medyczne w zakłopotanie, obecnie powszechnie przyjmuje się, że wiąże się ona z ekstremalnymi przypadkami stresu emocjonalnego lub psychicznego.

Oto kilka słynnych i dziwnych przypadków masowej hysterii w historii.

Średniowieczna mania taneczna

(XIII-XVII w.)

Taneczna mania, zwana także taneczną plagą, tańcem św. Jana lub tańcem św. Wita, ogarnęła Europę kontynentalną od XIII do XVII wieku. Jedną z najśłynniejszych poważnych epidemii miała miejsce w Akwizgranie w Niemczech 24 czerwca 1374 r. Podczas tej epidemii chorzy tańczyli histerycznie na ulicach przez wiele godzin, dni, a być może nawet miesiące, aż padli z wycieńczenia lub zmarli na atak serca lub udar. Liczba uczestników jednej epidemii mogła sięgać tysiąca osób.

Wiadomo, że „plaga tańca” wielokrotnie występowała w całej średniowiecznej Europie, ogniska choroby wystąpiły we Włoszech, Luksemburgu, Francji, Niemczech, Holandii i Szwajcarii. Początkowo uważano, że mania tańca jest klątwą zesłaną na świętych, których powszechnie uważano za św. Jana Chrzciciela lub św. Wita, stąd alternatywne nazwy tej choroby. Dlatego osoby cierpiące na ten stan udawały się do miejsc poświęconych temu świętemu, aby modlić się o wyzwolenie z choroby, a to „lekarstwo” najwyraźniej przywróciło wielu do pełnego zdrowia.

Ukąszenia zakonnicy (XV w.)

W XV-wiecznych Niemczech doszło do kolejnego wybuchu masowej hysterii, kiedy zakonnica z klasztoru zaczęła gryźć inne siostry. To zachowanie szybko rozprzestrzeniło się po całym klasztorze, a wraz z wieścią rozeszła się po całym świecie, podobnie jak zjawisko, które doprowadziło do wybuchu epidemii gryzienia w klasztorach w Niemczech, Holandii i Włoszech.

Według opisu XV-wiecznego lekarza: „Jedna zakonnica w niemieckim klasztorze zaczęła gryźć wszystkie swoje towarzyszki. W krótkim czasie wszystkie mniszki tego klasztoru zaczęły gryźć się nawzajem. Niemcy, głównie w Saksonii, a potem odwiedził klasztory w Holandii, a wreszcie mania ugryzień dotarła nawet do Rzymu.

Kościół wierzył, że zakonnice zostały opętane i próbowali odprawiać egzorcyzmy, ale to nie powstrzymało ich zachowania. W końcu uciekli się do chłosty lub groźby zanurzania w wodzie każdej zakonnicy przyłapanej na ugryzieniu innej. Po kilku przypadkach karania zakonnice zachowanie szybko zniknęło.

Salem procesy czarownic (1692-1693 r.)

Jeden z najsłynniejszych przypadków masowej hysterii miał miejsce w Salem w stanie Massachusetts w 1692 roku. Dziesiątki młodych dziewcząt wykazywały napady niekontrolowanego krzyku i wygięcia, co ostatecznie doprowadziło do fali oskarżeń o czary. Rezultatem była seria przesłuchań i postępowań osób oskarżonych o czary, znanych jako procesy czarownic w Salem, w których zginęło 25 mieszkańców Salem i okolicznych miasteczek.

Procesy czarownic w Salem, bardzo wpływowe wydarzenie w historii Stanów Zjednoczonych, były wykorzystywane w retoryce politycznej i literaturze popularnej, aby zwrócić uwagę na niebezpieczeństwa związane z izolacjonizmem, ekstremizmem religijnym, fałszywymi oskarżeniami i naruszeniem sprawiedliwego procesu.

Miauczące francuskie zakonnice

W dziele „Epidemia średniowiecza”, napisanym w 1844 roku przez J.F.C. Heckera, jest opowieść o zakonnicy w klasztorze we Francji, która zaczęła miauczeć jak kot. Wkrótce potem inne zakonnice zaczęły zachowywać się tak samo, aż cały klasztor był nękany przez miauczące zakonnice. Niepokoiło to okolicznych chrześcijan i w końcu wezwano żołnierzy, by próbowali opanować sytuację. Zakonnice były chłostane i bite przez żołnierzy, aż obiecały, że przestaną wydawać przeraźliwe dźwięki. W tej epoce wiara w opętanie była powszechna.

Epidemia śmiechu w Tanganice (1962 r.)

Epidemia śmiechu Tanganika rozpoczęła się 30 stycznia 1962 roku w szkole z internatem dla dziewcząt w Kashash w Tanzanii. Śmiech zaczął się wśród trzech dziewcząt, ale szybko rozprzestrzenił się po szkole, trwając kilka godzin, dni, a następnie tygodni, prowadząc do jej zamknięcia 18 marca 1962 r. Ale to się nie skończyło. Po zamknięciu szkoły masowa histeria rozprzestrzeniła się na inne szkoły, a ostatecznie na okoliczne wioski. Epidemia dotknęła tysiące dzieci, a 14 szkół zostało zmuszonych do zamknięcia. W końcu histeria ustąpiła osiemnaście miesięcy po tym, jak się zaczęła.

Źródło: InneMedium.pl